

Leitz' och Hadorphs träsnitt kan endast den invändningen göras, att 1 **b** har uppfattats som vänt. Celsius anmärker (F m 60: 2, s. 123): »B står rätt på stenen»; Dybeck gör i *Sveriges runurkunder* samma invändning mot det sätt på vilket 1 **b** har återgivits på träsnittet: »Runan **þ** är i Bautil oriktigt upptagen såsom vändruna.» Celsius: **biarnhufþi** ... »sedan tvärt af och bortkommit ofwan till.»

Mansnamnet *Biarnhofði* är eljest endast känt från den närbelägna U 1045. Om namnet se U 1045 (s. 305).

Om ytterligare en runsten på Häggeby se U 1118 Örke.

1114. Myrby, Skuttunge sn.

Litteratur: O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 2, s. 269, Acta Literaria Sveciæ 1727, s. 277; S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1942 (ATA).

Den enda kända uppgiften om var denna runsten finnes eller har funnits lämnar O. Celsius i sin anteckningsbok *Svenska runstenar* 2. Celsius uppger där, under överskriften »Skuttunge och Myrby», att stenens plats är »En god half mijhl till skogs på andra sidan om Skuttunge kyrkia. Academiens gård Ytterby ligger straxt der hos». U 1114 har sålunda stått icke så långt från Broddbostenen (U 1110).

Då Celsius den 11 juni 1728 undersökte inskriften, var den svårt skadad. Han anmärker: »Har varit en stor sten och wacker ritning. Men halfdelen wid pass är afb[r]utit och bortkommit.» Vid runinskriftsinventeringen 1942 och även vid senare besök i Skuttunge har jag förgäves efterforskat stenen, senast i juli 1955.

Inskrift (enligt Celsius):

ketil lit · kera bro eftir · selfan sik ok fastr + iftr + i ... -api- ... runor þisar

Katill let gæra bro æftir sialfan sik ok Fastr(?) æftir ... runar þessar.

»Kättil lät göra bro efter sig själv och Fast(?) efter ... dessa runor.»

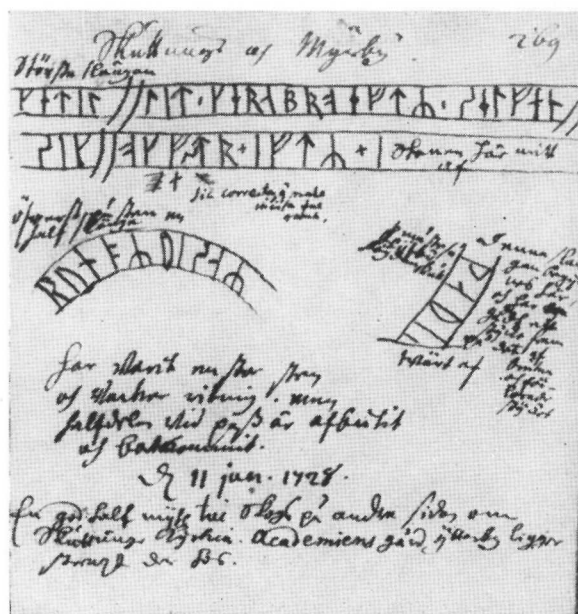

Fig. 403. U 1114. Myrby, Skuttunge sn. Efter F m 60: 2, s. 269.

Till läsningen: Efter 40 i anmärker Celsius: »Stenen här mitt af.» Under denna anmärkning finnes en ganska otydlig blyertsanteckning: »stenen mitt af ett stort st. borta». Runföljden 41–45: »Denna slängan begynnes här, och har gått ett stycke fram på det afbrutna och förlorade stycket.» Runföljden 46–55 slutligen, **runor pisan**, har stått »öfwerst på sten»; den har utgjort »en half slänga». Runan 41 har tecknats av Celsius som en r-runna med bistavens nedersta led förlorad. Möjligt är att runan har varit **k**.

Kætill hör till de vanligare mansnamnen i våra runinskrifter, medan däremot ett namn *Fastr* eljest icke är säkert styrkt. Under sådana omständigheter måste det understrykas, att Celsius' läsning av U 1114 vad detta namn beträffar icke är fullt klar (se fig. 403), varför också detta belägg måste betecknas som osäkert; se vidare U 163.

Mycket beklagligt är, att ristarens namn har gått förlorat; signerade ristningar äro jämförelsevis sällsynta i dessa trakter. Runföljden 41–45 skulle kunna utgöra slutet av verbet *markaði* 'märkte', 'ristade', men Celsius' redogörelse för runföljdens placering förefaller att lägga hinder i vägen för en sådan suppling.

Var den bro har legat, som Kättil lät göra efter sig själv, kan ej avgöras. I närheten av Myrby har det säkerligen flerstädes varit behov av »broar». Den gamla »Vadbron», som ligger ett par kilometer SÖ om Myrby, kan väl knappast ha varit Kättils bro. O. Celsius anför Myrby-stenen som exempel på stenar som omtala, att någon har låtit göra bro för sin själ: »Et, quod huc maxime omnium facit, in Myrby parœciæ Skuttunge: *Ketil lit gera bro eftr selfan sik. Kattillus pontem fieri curavit ipse sibi*» (*Acta Literaria Sveciæ*). — Om brobyggen nämnda i runinskrifterna se U 947 (s. 59 f.) och där anförd litteratur.

1115. Norrby, Skuttunge sn.

Litteratur: B 485, L 183. J. Bureus, Fa 6 s. 63 n:r 88 (Bureus' egen uppteckning), Fa 5 n:r 329, Fa 14 s. 242, Fa 17 bl. 27, Fa 20 s. 39; Ransakningarna 1667–84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 46; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 2, s. 122; UFT h. 5 (1876), s. 64.

Avbildning: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 485).

Denna sedan länge försvunna runsten fanns enligt Bureus (i Fa 6) »Hos Norby höghar i Skuttunge». *Ransakningarna* 1667–84: »Närby: sunnan om byen enn stehn påskrifw[en] och en Jordhög, der hooss sammaledess någre griffter.» På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* finnes blyertsanteckningen »Norby i Skuttunge» (B 485: »Norby»; L 183: »Norrby»). Celsius återger endast Hadorphs läsning; hans anteckningar om U 1115 sakna alltså självständigt värde.

Höjd omkring 1,70 m., bredd omkring 1,10 m. Stenens högra del var redan på 1600-talet avslagen; genom denna åverkan har inskriftens slut gått förlorat.

Inskrift (enligt Bureus):

huitr okarl ouk ulf l . . . u . . . ris . . .
 5 10 15 20

Hvitr ok Karl ok Ulf(?) letu . . .

»Vit och Karl och Ulv(?) läto . . .»

Till läsningen: Mellan runorna 18 och 19 har Bureus markerat fyra skadade runor, som han tydligen betraktade som osäkra. I Fa 5 återges de icke; där slutas inskriften med 17 l. — Hadorph och Leitz: *hyllr .: ok arl : ouk ylfor -- a ra*.